

Olasz Valéria
Szívem húrjain

Ózondús tájon ébredek,
 magyar város fölött
 nézem a kék eget,
 mint Minerva asszony,
 mozdulatlan állok,
 végtelen égen
 nincsenek határok.

Szívemben szabadság,
 lelkemben hűség,
 mindkettőben magasság,
 mindkettőben tűz ég,
 fodrozó hús patak
 ered ősi ágról,
 fenyőillat árad
 túlevelű fákról.

Lángvirágokat gyűjt
 zengedező szívem,
 amerre haladok,
 borostyánkő sziget,
 s dalok szállnak fel
 szívem húrjain,
 pengetik éveim
 a hűség útjain.

Istenek üzennek
 kőből, fából, fényből,
 vigyáznak, ne féljek
 ismeretlenségtől,
 madárként repül át
 fölöttem az idő,
 lépteim nyomán, itt
 minden fűszál kinő.

Őszre hangolva

Ezüstös hárs glóriája
 ragyogja be a búcsúzó nyarat,
 az alkony vöröses-sárga,
 s kökényszemű, könnyes az ég
 alkonyi fátyla.
 Őszre hangol a lélek,
 gordonka-bús az ébredés,
 sóhajok szállnak
 nyújtózkodó vágyak
 halk neszén.
 Nap-éj egyenlőségben
 találkozni csöndes öröm,
 mikor a nyár és az ősz
 egymásba fonódnak,
 múlt ölel titkos jövőt,
 s az éjszakák csillagos
 szerelemről szólnak.

Őszi menyegzőre készül a táj,
 színpompás ruhát ölt
 földtől az égig,
 a nap s az éj karöltve várnak,
 s hogy egybe kelnek, tanúnak,
 az emberi lelket kérik.

Szüzi tél ölén

December van, porzik a hó.
 Ablakon jégvirág nyílik.
 Pazar fényfüzéreken
 kúszik lelkünk fel az égig.

Csillagok játszanak pásztorosdit,
 szalmafelhőn Hold vajúdik.
 Angyalok bújnak hópihékbé,
 menetelnek Betlehembe.

Nézik-nézik az emberek,
 tekintetük beleremeg.

Vajh mi ez a fény, fehér varázs?
 Tán belülről fakadó virág-parázs?
 Lángja mosoly, szirma lelkiismeret,
 mit olykor-olykor a tél hava betemet!

December, december,
 ne légy hozzánk kemény,
 a játék oly komoly,
 színpad a Föld,
 az ember földi lény!

S ha felsír egy kiseded,
 homályos minden tekintet.
 Lám, újra megfogant
 valami MEGFOGHATATLAN
 e szüzi tél ölén.

A győri ősz...

A győri ősz lelkemben bús, honos,
 magányos, színes, titokzatos,
 izzó vércseppek melengetnek
 kökényszemű estén,
 galagonyák szövik álmaim
 az éjszaka csendjén.

Ilyen az én őszöm,
 maradnék még vele,
 de hűvösebb már csókja,
 illanó lehelete,
 csalóka sugara hajnalban megérint,
 alkonyba hullva sietve búcsút int.

Október

akár a tölgy
 melyen futkos az idő
 toporgok létbe gyökerezve
 ágaskodva karmoljuk az eget
 fényre fektetem szívemet
 nem hagyom télre
 elárvult magamat

csontig fáznék
 ha lehullana rólam
 minden ölelés